

TIRANT lo BLANC, Màrius Serra i nosaltres.

La lectura del Tirant lo Blanc ha estat, en aquest curs ple d'incerteses i daltabaixos emocionals, una companyia amable, divertida, generadora de converses interessants.

I ara ens diem adéu, bon estiu, amb una sessió de luxe: tenim amb nosaltres en Màrius Serra, autor de la molt recent actualització d'aquesta obra. També acompanyats telemàticament per totes les persones de Rella que han volgut participar en aquesta xerrada.

Hem pactat amb el Màrius parlar sobretot del treball mateix de l'adaptació, ja que aquest és també l'aspecte que durant la lectura ha generat més debat i converses en el grup.

Tot llegint el Tirant lo Blanc, hem gaudit de les reconegudes qualitats de l'obra (ironia, quotidianitat, subtileza, sensualitat...) que es mantenen vivíssimes en la versió de Màrius Serra. Però des del primer moment ens va sorprendre el llenguatge, tan col·loquial, tant del carrer, tant d'ara. Se'ns feia estrany en un relat de fa cinc segles. Ens qüestionàvem el registre utilitzat.

És per això que l'Albert, després de presentar Màrius Serra com verbívor - ell mateix es defineix així- i com jugador empedreït amb les paraules, contagiats d'aquest mateix tarannà, va donar pas a la seva intervenció amb una pregunta, també en forma de joc: **En Màrius s'erra o en Màrius no s'erra?**

En Màrius va fer una amena i documentada explicació del que és una actualització, contrastant aquest concepte amb els d'adaptació, traducció, versió...

Pel que fa al seu treball en aquesta obra, va parlar de les decisions que va haver de prendre i va argumentar de manera clara i convincent els criteris que havia fet servir en general i en alguns casos concrets.

Sobre la qüestió del registre utilitzat, va dir que el que ha intentat és provocar en el lector el mateix tipus de sensació que percebem a l'original. Admet el que hi pugui haver de personal en la seva interpretació, ja que la percepció sempre és subjectiva; i accepta amb franquesa una certa dosi d'atreuiment: *no tenir por de jugar ni de jugar-se-la*. En tot cas, en Màrius entén el possible desacord, es fa responsable de la seva obra i la signa amb ple convenciment.

I amb aquest convenciment – i amb el seu entusiasme - ens ha convençut: en Màrius no s'erra.

Ens acomiadem, contents d'haver compartit aquesta xerrada amena, i interessantíssima. I amb ganes, després de l'estiu, de seguir amb noves lectures, converses, trobades...

Tant de bo puguin ser presencials!

Agraïm a la Junta haver fet possible que els aspectes de presentació, tecnològics i de format d'aquestes conferències virtuals fluïssin a la perfecció.

Podeu veure el vídeo d'aquesta trobada al canal de youtube de Rella

Bon estiu!

Magalí SERRA